

Bu bayram biraz garip başladı, sabah 6'da uyandırılmaya çalışıldık ve gece girdiğimde ağıl gibi koktuğunu düşündüğüm koğuşun bir parçası olarak kimse uyanmak istemedi. Kimse kalkmadı, *hasbelkader* göbekli-ama-benimki-kadar-değil yüzbaşı gelmişti uyandırmaya, *beyleeerr* diyerek uyandırmaya çalıştı ve erat biraz uyanıyormuş gibi yaptı...

Öteden beri, farz olan sabah namazını es geçip, sünnet olan bayram namazına koşa koşa gitmenin nasıl bir duygu olduğunu düşünmüştümdür. Velakin, içinde bulunduğumuz koşullar altında bunu idrak edemedim, çünkü kalktığımda henüz güneş doğmamıştı ve *yapcak bişiy yok, askerlik olduğu* için sabah namazını kıldım.

Sonra, demişler ki, bayram namazı yemekhanede, saat yedibuçukta, *şimdi* dedim *kesin, bunlar yemekhanedekilere masa taşıtırlar, ol sebepten kahvaltı etmesem mi acep*, Hayır, insanın askerlikte gelişen yönlerinden biri altıncı hissinin her nevi angaryayı yüz metreden kestirmeye başlaması oluyor, sonra dedim ki, *taşırız, n'apalım, sevap neyin olur belki*.

Taşımadık velakin, tereyağ, reçel, zeytin, domates, börek, bir paket çörekotlu bisküviden mürekkep kahvaltının sonlarında, *son iki dakkaa* diye bağırdı ismiyle pek de müsemma olmayan bir başçavuş velakin sesi duyunca hemen gidip gömlek - pantolon (ki bunlar bizim üniformamız oluyor) yatağa yatıp, kitap okuyormuş ve o an hiç bir şeyi duyamamış gibi yapmaya başladım. Kulağım da kapıda, biri çağırırsa, pike yaptığım nevresimin altına girip horlamaya başlayacağım, ama heyhat, çağıran olmadı.

Sonra, namaza beş dakika kala biri, *hadi, inmiyon mu?* dedi, *daha vakit var* dedim, ama hemen akabinde inip şıpıdık şıpıdık mescid haline getirilmiş yemekhaneye saf tutmaya... Dedim, acep vaazü nasihat eyleyecek mi bizim imam efendi, gittim ki, herkes oturmuş, ön safta bizim barmen arkadaşlar, sonra kimileri ve diğerleri, ve sonra falan ve filan. Saat tam 7:30'da, imam efendi -ki kendisi aslında nizamiye çavuşlarındandır-, namazı şöyle şöyle kılacaksınız diye tarif etti. Sonra astsubay geldi, bizi *omuz temas aralığı* hizaya soktu, sonra *Allahuekber* ve hutbe...

Hutbeyi nereden kopyalayıp yapıştırdıysa, *ailelerimizi ziyaret etmeliyiz* falan diyor, dedim *bu hutbeyi ciddiye alan bugün firar eder* ama sanırım pek ciddiye alan olmadı.

Sonra indik, tabii ictima, sonracıma göbekli-ama-benimkinden-hayli-büyük albay geldi, sırayla hepimiz komtanlarımızın elini sıktık, albay bana *sen burada mı kilo aldın* dedi, *yok* dedim, *ya sen?* diyecektim ama *şimdi uygun olmaz, koskoca -gerçekten koskoca- albaya olmaz* diyerek sustum. Şekerimizi aldık, sonra birbirimizle *bayramın mübarek olsun* laştık, ve *manav çavuş v.* ile dükkanımızın yolunu tuttuk.